

Arrest

**nr. 345 818 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. SMAGGHE
Van Havermaetstraat 36
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die loco advocaat L. SMAGGHE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 15 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 6 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 21 februari 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Sormai, district Khogyani, provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun en een soennitische moslim. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader is overleden en uw oudste broer H. A. is vermist. Uw moeder, drie broers en zus wonen nog steeds in het ouderlijk huis.

Uw vader, K. M., werkte in de bouwsector als bouwwerker en ervaren metser. Toen u nog heel klein was ging hij evenwel enkele maanden in Ghazni op een Amerikaanse basis werken als bewaker. Hierna ging hij terug werken als bouwvakker. Omdat uw familie niet genoeg geld had ging uw vader drie à vier maanden voor hij stierf werken voor de Arbaki's in de controlepost Mula Sep in Arghaeh. Acht à negen maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader doodgeschoten tijdens een aanval door de taliban op de Arbaki-controlepost.

Uw broer H. A. werkte als soldaat voor het nationale leger, eerst drie jaar in Kandahar en dan in Nangarhar. Hij ontving drie dreigbrieven van de taliban waarin hij werd gevraagd met zijn werk te stoppen en zich aan hen over te leveren. In de tweede en de derde brief bedreigden de taliban tevens zijn familie. Een week of anderhalve week na de derde brief kwam uw broer naar huis en anderhalve week hierna verlieten u en uw broer Afghanistan. Jullie reisden naar Pakistan, Iran en Turkije. Op de grens tussen Turkije en Griekenland bent u uw broer kwijtgeraakt omdat u in een boot vertrok om de zee over te steken terwijl uw broer achterbleef. De volgende dag trachtte uw broer alsnog met een andere groep te vertrekken maar hij werd teruggestuurd door de politie. U ging alleen verder en reisde via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u 14 april 2022 aankwam en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 31 maart 2022 diende u in Oostenrijk reeds een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, hetgeen geweigerd werd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen doden, zoals ze uw vader hebben gedood en uw broer wilden doden.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), alsook van die van uw vader. Ook legt u een kopie neer van een appreciatiecertificaat van uw vader. U legt tevens kopieën neer van de legerkaart van uw broer, van diens opleidingscertificaat, van diens voltooiingscertificaat en van zijn bankkaart. Uw advocaat maakte na het persoonlijk onderhoud via mail nog diverse medische attesten over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 2 mei 2022 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan uw verklaringen in verband met de beweerde problemen van uw vader, K. M..

Uw vader zou volgens u enkele maanden gewerkt hebben voor de Amerikanen (CGVS, p. 12). Eerst en vooral is het merkwaardig dat u hier niets over vermeldt tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (neergeschreven door een medewerker van de DVZ in de CGVS-vragenlijst, dd. 3 augustus 2022, vraag 5). Bovendien zijn uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS hierover behoorlijk beperkt. Zo weet u om te beginnen niet of uw vader gestudeerd had, u stelt enkel dat het zou kunnen dat hij tot de 6e of 7e graad naar school ging (CGVS, p. 14). Ook weet u niet wie zijn baas of

overste was (CGVS, p. 13). Naast de namen van twee dorpingen weet u ook niet wie zijn collega's waren (CGVS, p. 13). U weet niet hoe zijn uniform eruitzag en op de vraag of hij een wapen gebruikte tijdens zijn werk stelt u heel algemeen dat hij 'alles' had maar dat u geen informatie daarover heeft (CGVS, p. 15). Verder kan u geen informatie geven over de Amerikaanse basis waar hij werkte, u weet enkel de naam en dat deze in Ghazni lag (CGVS, p. 14). Evenwel weet u niet hoe ver Ghazni van uw huis ligt omdat u er nooit naartoe bent gegaan (CGVS, p. 14). Ook weet u niet hoe vaak uw vader naar huis kwam toen hij daar aan het werk was (CGVS, p. 14). Uw verklaring voor uw beperkte kennis is telkens het feit dat u nog heel klein was toen uw vader deze job uitoefende (CGVS, p. 13-14). U verklaart bovendien dat uw vader u nooit iets heeft verteld over zijn werk bij de Amerikanen omdat u nog een kind was, en hij bang was dat de informatie op een verkeerde plaats zou terechtkomen en de taliban het zo te weten zouden komen (CGVS, p. 14). Er dient te worden opgemerkt dat de informatie waarnaar werd gepeild gekarakteriseerd kan worden als basisinformatie. Zelfs indien u op het moment dat uw vader deze job uitoefende nog te jong zou zijn geweest om hiervan op de hoogte te zijn, kan worden aangenomen dat uw vader u hierover later, wanneer u ouder was, wel iets zou vertellen, zeker gelet op het risicovolle karakter van een job bij de Amerikanen ten opzichte van de taliban en de mogelijke gevolgen daarvan voor u. U verklaart dat uw vader slechts een paar maanden voor uw vertrek uit Afghanistan stierf, hetgeen impliceert dat u uw vader nog heeft gekend als jongvolwassene (CGVS, p. 15). U hebt dus nog alle kans gehad om hierover met elkaar te spreken. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, antwoordt u echter dat uw vader u zelfs toen u ouder was geen informatie heeft gegeven (CGVS, p. 15). Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen en kan niet volstaan als verklaring voor uw onwetendheid.

Daarnaast verklaart u dat uw vader drie à vier maanden voor hij stierf ging werken voor de Arbaki's in de controlepost Mula Sep in Arghaeh (CGVS, p. 12 & 15). Ook over deze tewerkstelling kan u maar weinig informatie geven. U heeft moeite het begin van deze tewerkstelling te situeren in de tijd, het enige dat u kan zeggen is dat uw vader hier drie à vier maanden werkte alvorens hij overleed (CGVS, p. 15). Later stelt u evenwel dat u niet weet hoelang uw vader voor de Arbaki's werkte, vier maanden of twee maanden (CGVS, p. 15). Dit is merkwaardig, aangezien deze tewerkstelling nog recent plaatsvond. U weet verder niet wat uw vader er exact deed, u verklaart enkel dat hij altijd in de controlepost was en soms naar buiten moest gaan om de band te controleren en wagencontrole te doen (CGVS, p. 16). Deze omschrijving is dan weer vaag en nietszeggend. Op de vraag wat voor uniform uw vader droeg antwoordt u dat u hem nooit in uniform hebt gezien maar dat hij soms een grijs uniform droeg en soms een politie-uniform (CGVS, p. 16). Ook in dit antwoord ontbreekt het aan gepersonaliseerde details, het blijft bij een zeer generieke omschrijving. U kan ook niet zeggen wat voor wapen uw vader gebruikt zou hebben (CGVS, p. 18). Verder weet u niet hoeveel mensen er in het checkpoint werkten (CGVS, p. 17). U kan ook geen informatie geven over de collega's van uw vader (CGVS, p. 18). U verklaart dat uw vader u geen informatie gaf over zijn werk maar u altijd aanraade om u op uw studies te focussen (CGVS, p. 16). Dit is tevens uw antwoord op de vraag of u hem er dan niet naar vroeg (CGVS, p. 16). Er kan worden verwacht dat u als jongvolwassene op zijn minst op de hoogte was van de basisinformatie rond het werk van uw vader bij de Arbaki's, opnieuw gelet op het risico gekoppeld aan de uitoefening van een dergelijk beroep, ook voor jullie als gezinsleden. Bovendien kunnen uw studies bezwaarlijk als een verschoning worden aanzien, gelet op uw eigen verklaringen dat u slechts 5 jaar naar school bent geweest, en dit vanaf uw 5 jaar. Dit zou betekenen dat u op uw 11 à 12 jaar niet meer naar school ging en u dus ook bezwaarlijk bezig kon zijn met uw studies (CGVS, p. 5). U voegt hier later wel aan toe dat de school gedurende 2 à 3 jaar noodgedwongen dicht moest blijven wegens de aanwezigheid van Daesh in jullie regio, echter zegt u dan ineens dat uw laatste schooldag te situeren valt ongeveer een week voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6). U legt aldus evenmin coherente verklaringen af aangaande uw exacte schoolloopbaan, laat staan dat uw schooltijd als excuus zou kunnen worden aangewend om uw gebrek aan informatie aangaande de militaire loopbaan van uw vader te kunnen verklaren.

De vaststelling dat u twijfelachtige verklaringen aflegt betreffende de werkzaamheden van uw vader, ondermijnen andermaal uw geloofwaardigheid alsook de oprechtheid van uw verklaringen omtrent de omstandigheden van het overlijden van uw vader. Bovendien zijn deze verklaringen op zich ook weinig overtuigend. Acht à negen maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader zijn doodgeschoten tijdens een aanval door de taliban op de controlepost waar hij werkte (CGVS, p. 12 & 18-19). U verklaart dat de taliban uw vader onmiddellijk doodschoten en vier of vijf andere personen arresteerden, meenamen en nadien zelfs onthoofden (CGVS, p. 12). De mensen die waren doodgeschoten werden ter plaatse achtergelaten; andere politiemannen die ter plaatse kwamen voor versterking stuurden die lichamen naar het ziekenhuis (CGVS, p. 19). Meer informatie omtrent het overlijden van uw vader geeft u niet. Ook op de vraag of u of uw familie nog meer informatie probeerden te verkrijgen over (de omstandigheden van) de dood van uw vader antwoordt u enkel dat u uw moeder niet wou lastigvallen en dat uw maternale oom geen informatie heeft, alsook dat u omwille van uw operatie - hier in België - veel dingen bent vergeten (CGVS, p. 21). Het is ongeloofwaardig dat u niet eens de moeite zou nemen om meer informatie te verkrijgen omtrent de dood van uw vader, gelet op de impact van deze gebeurtenis op u en uw familie. U stelt verder dat iemand van het ziekenhuis uw buurman belde om hem op de hoogte te brengen over de dood van uw vader (CGVS, p. 19).

Op de vraag waarom het ziekenhuis niet gewoon naar u en uw familie belde, antwoordt u dat u zelf geen telefoon had en dat als iemand van het dorp doodging, de controleposten altijd deze buurman belden (CGVS, p. 19). Later verklaart u evenwel dat u niet weet waarom deze buurman gebeld werd en zegt u dat uw moeder misschien werd opgebeld maar dat u dat niet weet (CGVS, p. 19). Het is merkwaardig dat u niet zeker weet of ze uw moeder al dan niet belden aangezien het toch gaat om belangrijk, zij het dramatisch, nieuws en u zich de manier waarop het aan u en uw familie werd gemeld wel zou moeten herinneren. Na ontvangst van het slechte nieuws verklaart u dat deze buurman naar de malik ging en dat de malik andere dorpelingen verzamelde en ze samen weggingen om het lichaam van uw vader tot bij u en uw familie te brengen (CGVS, p. 19). Op de vraag waarom er niemand van uw familie naar het ziekenhuis meeding, antwoordt u dat jullie niemand hadden omdat uw broer op het werk was en u toen heel klein was (CGVS, p. 20). Evenwel kan worden aangenomen dat u op het moment van het overlijden van uw vader reeds een jongvolwassene was, gelet op het tijdstip van zijn overlijden acht à negen maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, uw verklaring dat u negen maanden onderweg was van Afghanistan tot België, alsook het reeds hierboven vermelde leeftijdsonderzoek dat aangeeft dat u bij aankomst in België minstens 19 jaar was (CGVS, p. 8). De verklaring dat u op het moment van uw vaders overlijden nog heel klein was en dus niet in staat was de andere mannen naar het ziekenhuis te vergezellen, houdt geen steek. Integendeel, binnen de Afghaanse alsook de islamitische context komt het de zoon/zonen van het gezin toe om zich te ontfemen over een overleden familielid, al zeker wanneer dit de vader betreft. Dat u hier door uw omgeving volledig werd buiten gehouden, kan niet worden geloofd.

Naast de verklaringen omtrent de problemen van uw vader kan het CGVS ook geen geloof hechten aan de verklaringen omtrent de vermeende problemen van uw broer, H. A..

U verklaart dat uw broer H. A. als soldaat werkte voor het nationale leger, eerst drie jaar in Kandahar en dan in Nangarhar (CGVS, p. 21). Uw verklaringen omtrent de tewerkstelling van uw broer zijn evenwel zeer beperkt. Eerst en vooral weet u dat uw broer drie jaar in Kandahar werkte, maar kan u evenwel niet zeggen hoelang hij in Nangarhar werkte, ondanks het feit dat hij hier meer recent aan het werk was, althans volgens uw verklaringen (CGVS, p. 21-22). Bovendien weet u niet hoe oud u was toen uw broer begon te werken voor het Afghaanse leger (CGVS, p. 21). Het is merkwaardig dat u uw broers tewerkstelling totaal niet in de tijd kan situeren. Ook wat het werk van uw broer inhoudelijk inhield is u onbekend. Als antwoord op de vraag wat uw broer juist deed bij het leger stelt u slechts dat hij altijd naar plaatsen ging waar de taliban heel actief waren om te vechten (CGVS, p. 21). U stelt dat hij in Kandahar als soldaat werkte, er zijn dienstvoltooiingscertificaat kreeg, en dat ze hem dan wilden promoveren naar sergeant maar dat hij er niet bleef en een nog 'grotere functie' vond in Nangarhar (CGVS, p. 22). Wanneer u evenwel wordt gevraagd naar diens functie en rang in Nangarhar stelt u dit niet te weten (CGVS, p. 22). Verder stelt u echter wel dat hij een loonopslag kreeg in Nangarhar (CGVS, p. 23). Het is opvallend dat u niets weet over de rang of functie van uw broer in Nangarhar, aangezien het toch een weloverwogen keuze lijkt te zijn geweest om naar Nangarhar te gaan en het logisch zou zijn dat uw broer u en uw familie hierover zou informeren. Het feit dat u dan wel weer weet dat hij een loonopslag kreeg, lijkt tegenstrijdig met uw gebrek aan kennis over de functie of inhoud van de job. Op de vraag wat dan zijn voornaamste taken waren, antwoordt u slechts dat hij altijd naar schietpartijen ging; wat opnieuw een bijzonder vaag en wat vreemd antwoord is (CGVS, p. 23). U weet bovendien niet waar uw broer in Nangarhar exact werkte en ook niet of hij al dan niet werkte op een militaire basis, op de luchthaven of in de controlepost (CGVS, p. 23). U weet niet wie zijn baas of overste was of wie zijn collega's waren (CGVS, p. 23). U heeft nooit uniforms van het leger gezien en weet niet wat voor wapen uw broer gebruikte tijdens zijn werk (CGVS, p. 24). Evenwel verklaarde u eerder dat uw broer u soms video's van zijn werk toonde, hetgeen impliceert dat u wel degelijk de uniformen en wapens had kunnen waarnemen (CGVS, p. 21 & 24). Op de vraag of uw broer u iets heeft verteld over zijn werk antwoordt u dat hij u geen informatie over zijn werk gaf en u altijd heeft aangeraden om u op uw studies te focussen - een uitleg die zoals hierboven al werd aangegeven niet ernstig kan worden genomen (CGVS, p. 23). Wanneer u dan wordt gevraagd of u daar dan nooit zelf achter vroeg, stelt u dat jullie hem soms over zijn werk iets vroegen en hij jullie dan vertelde over gevechten (CGVS, p. 23). Wanneer u dan wordt gevraagd om eens te vertellen over zo'n gevecht waar uw broer deel van uitmaakte, kan u hier niks over zeggen (CGVS, p. 24). Het feit dat u zo weinig basisinformatie kan verschaffen over de tewerkstelling van uw broer doet andermaal twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

De vaststelling dat u twijfelachtige verklaringen aflegt betreffende de werkzaamheden van uw broer, ondermijnen andermaal uw geloofwaardigheid alsook de oprechtheid van uw verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban aan uw broer en uw daaraan gekoppelde vrees. U verklaart dat de taliban vroegen dat uw broer zou stoppen met zijn job en zich aan hen zou overleveren (CGVS, p. 12). Als hij dit niet zou doen, zouden zij uw hele familie doden (CGVS, p. 12). Uw broer ontving hier brieven over, zo stelt u (CGVS, p. 24). U verklaart evenwel dat u de dreigbrieven nooit gelezen hebt (CGVS, p. 25). Op de vraag waarom u de brieven nooit gelezen hebt, antwoordt u dat het handschrift van die mensen onleesbaar is (CGVS, p. 25). U verklaart hierop dat de malik de brieven voorlas en u en uw familie vertelde dat ze aan uw broer vroegen om zich aan hen over te leveren of iets anders te kiezen (CGVS, p. 25). Wanneer u dan wordt

gevraagd wat u bedoelt met 'iets anders kiezen', stelt u dat er geen andere weg was en dat als u en uw broer zich hadden aangemeld, ze u gedood zouden hebben (CGVS, p. 25). Dit lijkt een merkwaardige tegenstrijdigheid. Daarnaast weet u aanvankelijk niet hoeveel brieven uw broer exact kreeg (CGVS, p. 25). U stelt twee of drie, maar kan eerst niet duidelijk zijn of het er twee dan wel drie waren (CGVS, p. 25). Men mag verwachten dat u het exacte aantal wel direct zou weten te zeggen, gezien de ernst van deze brieven. Later, wanneer er verder wordt doorgevraagd op de brieven, heeft u het dan toch ineens over drie stuks. Ook de manier waarop deze brieven aan uw familie werden afgeleverd, lijkt omslachtig. Eén brief werd aan de voorkant van uw huis achtergelaten, één werd aan de malik gegeven en één werd aan de mullah van de moskee gegeven. Men kan zich de vraag stellen waarom de taliban al deze overbodige moeite deed om de brieven af te leveren via tussenpersonen in plaats van ze gewoon rechtstreeks aan uw familie te overhandigen. Hun werkwijze houdt geen steek. U weet bovendien niet wanneer de eerste brief werd geleverd, noch hoeveel tijd er tussen de brieven zat (CGVS, p. 25). De reactie van uw broer en van u en de rest van uw familie op deze brieven ondermijnt bovendien nog verder de ongeloofwaardigheid ervan. Toen de malik uw broer belde over de eerste brief kwam uw broer niet naar huis, sterker nog, hij nam het niet serieus (CGVS, p. 25). U stelt letterlijk dat uw broer de bedreiging pas na de derde brief serieus nam (CGVS, p. 25-26). Dat uw broer dergelijk dreigement van de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan op dat moment, niet serieus zou nemen is niet logisch te noemen. Bovendien kwam uw broer na de derde brief dan naar huis, waar hij nog anderhalve week verbleef vooraleer jullie beiden zijn vertrokken (CGVS, p. 26). Dit getuigt niet van enige voorzichtigheid, gelet op het feit dat de taliban hem er dan gewoon had kunnen vinden. Wanneer u wordt gevraagd of het daarom niet gevaarlijk was, stelt u dat de taliban uw huis niet wilden binnenvallen en dat ze niet afwisten van de aanwezigheid van uw broer (CGVS, p. 26). Dit lijkt evenwel slechts een zwakke geruststelling, gelet op het feit dat het leven van uw broer, alsook de levens van u en uw familie, op het spel stonden. Ook uw eigen gedrag getuigt van weinig angst. In de periode tussen het ontvangen van de brieven en uw eigenlijke vertrek ging u gewoon naar school en naar de madrasa, zo stelt u (CGVS, p. 26). Bovendien is het wel hoogst opmerkelijk dat de taliban 'schrik' zou hebben om uw woning binnen te vallen; dat zij jullie woning bewust zou ontzien valt moeilijk te rijmen met de hardhandigheid en nietsontziendheid waarmee zij doorgaans te werk gaan.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd omwille van uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de situatie van uw broer H. A.. Tijdens uw intakegesprek als niet-begeleide minderjarige bij de DVZ op 15 april 2022 verklaart u dat u Afghanistan verliet omdat uw vader en uw broer voor de lokale politie werkten en beiden vermoord werden door de taliban (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", p. 4). Later, tijdens uw tweede interview bij de DVZ op 3 augustus 2022 verklaart u echter dat uw broer H. A. lid was van het nationale leger en dat hij samen met u Afghanistan verliet (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 februari 2023 dan weer verklaart u initieel dat uw broer H. A. zich nog steeds in Afghanistan bevindt, samen met de rest van uw familie (CGVS, p. 6). Later tijdens het onderhoud stelt u echter dat u samen met uw broer H. A. Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 9). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, biedt u hier geen verklaring voor, maar stelt u enkel dat u dacht dat het CGVS al op de hoogte was en dat u dacht dat er bij de eerdere vragen alleen werd gevraagd naar de situatie van de andere broers (CGVS, p. 9). Dit is evenwel geen afdoende verklaring. Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud tevens wordt gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring tijdens uw intakegesprek bij de DVZ en uw latere interview bij de DVZ, kan u ook hier geen andere verklaring bieden dan het feit dat u twee dagen buiten had geslapen en moe was, en dat u werd aangeraden om gewoon informatie te geven en later meer uitgebreide verklaringen af te leggen (CGVS, p. 27). Ook dit is geen afdoende verklaring voor een dermate ernstige tegenstrijdigheid. Het al dan niet in leven zijn van uw broer is belangrijk genoeg om u zich hier niet over te vergissen.

Wat betreft uw eigen problemen, stoelt u uw vrees voor terugkeer, met name op de vrees dat de taliban u zullen doden, op het feit dat de taliban uw vader hebben gedood en dat ze uw broer H. A. hebben geprobeerd te doden (CGVS, p. 28). Aangezien weinig of geen geloof kan worden gehecht aan de beroepsactiviteiten en de daaruit voortvloeiende problemen van uw vader, noch aan die van uw broer, kunnen bijgevolg ook geen problemen in uw hoofd worden vastgesteld. U werd bovendien nooit rechtstreeks door de taliban bedreigd (CGVS, p. 26). Ook dient te worden opgemerkt dat de rest van uw familie nog steeds in jullie huis in Afghanistan woont en dat het goed gaat met hen; wat problemen met de taliban dan ook weer tegenspreekt (CGVS, p. 6-7).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

De kopie van uw taskara betreft geen origineel, zodat de herkomst ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Gelet op de vaststelling dat u niet de waarheid heeft verteld over bepaalde personalia, zoals uw juiste geboortedatum, kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend. De kopie van de taskara van

uw vader, alsook de kopie van de bankkaart van uw broer zijn niet relevant in het licht van uw asielrelaas. Bovendien toon u in dezer ook niet aan dat deze stukken, overigens opnieuw kopieën en geen originelen, effectief aan familieleden van u toebehoren. Wat de overige documenten betreft, nl. de legerdocumenten van uw broer, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. Evenmin kan inzake deze stukken met zekerheid een familiale band worden vastgesteld. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan slechts een relatieve bewijswaarde hebben, omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken vervalst worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS, maakte uw raadvrouw nog diverse medische attesten over. Al deze attesten hebben betrekking op (de diagnose, behandeling en opvolging van) uw medische problemen in België (in casu nierproblemen en nierstenen), die an sich niet in vraag worden gesteld, maar die bovenstaande appreciatie van uw asielrelaas niet in positieve zin kunnen staven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft

verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sormai, Khogyani, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 25 februari 2026 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;
12. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, november 2024;
13. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, januari 2026.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6.1. Verzoekschrift

Verzoeker betoogt dat zijn situatie wel degelijk het toekennen van internationale bescherming verantwoord.

Vooreerst merkt verzoeker op dat hij verschillende ingrijpende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor hij op heden trauma's meedraagt. Zijn vader is vermoord door de taliban en zijn broer wordt vermist. Hij gaat ervan uit dat zijn broer overleden is. Bovendien heeft hij gezondheidsproblemen en is hij reeds verschillende malen geopereerd voor nierstenen. Verzoeker verwijst naar de medische attesten in bijlage van het verzoekschrift. Dit heeft ervoor gezorgd dat hij veel zaken vergeten is en zijn geheugen hem in de steek laat.

In verband met de problemen van zijn vader merkt verzoeker op dat zijn verklaringen consequent waren zowel op de DVZ als op het CGVS met betrekking tot het jaar dat zijn vader is overleden, met name 2021 en dat de controlepost waar zijn vader werkte op 45 tot 50 minuten stappen van zijn huis was gelegen. Ook dat zijn vader hem nooit veel informatie gaf, herhaalde verzoeker voor de verschillende instanties.

Verzoeker benadrukt ook dat zijn verklaringen in verband met de problemen van zijn broer tussen beide interviews overeenstemmen. Waar de CGVS stelt dat hij voor de DVZ zou hebben meegedeeld dat zijn broer samen met zijn vader zou zijn vermoord door de taliban, kan verzoeker hiervan niets terugvinden. Verzoeker verklaarde daarentegen dat zijn broer H.A. vermist werd sinds een 9-tal maanden in Turkije. Verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen met betrekking tot zijn broer in de vragenlijst van 3 augustus 2022 stemmen overeen met zijn verklaringen op het CGVS op 21 februari 2023. Hij beschikt over niet veel documenten omdat zijn broer zelf de documenten bij zich had.

Verzoeker meent dat hij dezelfde verklaringen heeft afgelegd op de DVZ als op het CGVS met betrekking tot de bedreigingen van de taliban. Er werden meerdere bedreigingen geuit ten aanzien van zijn broer en zijn

familie. Bijgevolg zijn verzoeker en zijn broer gevlucht omwille van een reële vrees door de taliban vermoord te worden.

Verzoeker betoogt dat hem minstens subsidiaire bescherming moet worden verleend gelet op het reële risico op ernstige schade indien hij zou terugkeren. Verzoeker verwijst naar de veiligheidsincidenten in de provincie Nangarhar. Verzoeker meent dat de CGVS op te eenzijdige wijze informatie heeft verzameld en geen beroep heeft gedaan op VN-agentschappen, non-gouvernementele organisaties, media en academici. Zo adviseert UNHCR om in geen geval vluchtelingen uit Afghanistan gedwongen terug te sturen, gelet op de actuele situatie in het land die nog altijd zeer onvoorspelbaar is met wijdverspreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen. Afghanistan wordt getroffen door een humanitaire crisis van ongekeende proporties (UNHCR, 'Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan', 9 februari 2023). Daarin wordt tevens specifiek benadrukt dat personen met banden met het nationaal leger verhoogde nood hebben aan internationale bescherming.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer en zijn vader voor het nationaal leger.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

6.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

-er wordt geen geloof gehecht aan de beweerde leeftijd van 16 jaar bij aankomst in België aangezien uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij op 2 mei 2022 blijkt dat verzoekers leeftijd op 20,8 jaar wordt geschat, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar;

-er wordt evenmin geloof gehecht aan de verklaarde problemen van zijn vader;

*verzoekers vader zou enkele maanden voor de Amerikanen hebben gewerkt maar heeft dit niet vermeld tijdens zijn interview op de DVZ;

*verzoekers verklaringen getuigen van een zeer beperkt kennis over die werkzaamheden van zijn vader voor de Amerikanen;

-verzoeker verklaarde dat zijn vader ging werken voor de arbaki's doch ook over deze tewerkstelling kan verzoeker maar zeer weinig vertellen. Bovendien legt verzoeker geen coherente verklaringen af aangaande zijn exacte schoolloopbaan;

-de twijfelachtige verklaringen betreffende de werkzaamheden van zijn vader, ondermijnen de geloofwaardigheid en oprechtheid van de omstandigheden van het overlijden van zijn vader. Verzoekers verklaringen daaromtrent zijn weinig overtuigend;

*de CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoeker geen moeite deed om meer informatie te verkrijgen omtrent de dood van zijn vader;

*verzoeker weet niet zeker of zijn moeder werd opgebeld om te melden dat zijn vader was overleden;

*de verklaring dat verzoeker op het moment van het overlijden van zijn vader nog heel jong was en daardoor niet meeging met de mannen naar het ziekenhuis, houdt geen steek aangezien verzoeker minstens 19 jaar was bij aankomst in België en zijn vader 8 à 9 maanden voor zijn vertrek zou zijn overleden;

-er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen omtrent de problemen van zijn broer H.A.;

*verzoekers verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn broer voor het nationale leger zijn zeer beperkt;

-de twijfelachtige verklaringen betreffende de werkzaamheden van zijn broer ondermijnen de geloofwaardigheid en oprechtheid van verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban aan zijn broer en de daaraan gekoppelde vrees;

- *verzoeker las zelf niet de dreigbrieven die zijn broer ontving, hetgeen van weinig interesse getuigt;
- *verzoeker weet niet hoeveel brieven zijn broer exact kreeg;
- *de brieven werden via tussenpersonen afgeleverd terwijl deze werkwijze voor de taliban geen steek houdt;
- *verzoeker weet niet wanneer de eerste brief werd geleverd, noch hoeveel tijd er tussen de brieven zat;
- *de reactie van zijn broer en de rest van de familie op deze brieven ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan;
- *verzoekers eigen gedrag getuigt eveneens van weinig angst aangezien verzoeker gewoon naar school en naar de madrassa ging in de periode tussen het ontvangen van de brieven en zijn eigenlijke vertrek uit Afghanistan;
- *de CGVS acht het hoogst opmerkelijk dat de taliban schrik zouden hebben om zijn woning binnen te vallen en bewust zijn woning zouden ontzien aangezien de taliban doorgaans hardhandig en nietsontziend tewerk gaan;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent de situatie van zijn broer H.A. en of hij nog in leven is of niet;
- aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de beroepsactiviteiten en de daaruit voortvloeiende problemen van zijn vader, noch aan die van zijn broer, kan de CGVS geen geloof hechten aan de problemen van verzoeker;
- *verzoeker werd bovendien nooit rechtstreeks bedreigd door de taliban;
- *verzoekers familie woont nog steeds in het ouderlijk huis en het gaat goed met hen volgens verzoekers verklaringen;
- de door verzoeker voorgelegde documenten kunnen de appreciatie van de CGVS niet ombuigen.

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaas te herstellen.

Verzoeker verklaart zijn gebrek aan kennis en tegenstrijdigheden doordat hij vele trauma's meedraagt en gezondheidsproblemen heeft. Verzoekers verklaring blijft evenwel beperkt tot een loutere bewering aangezien uit de voorgelegde medische attesten niet blijkt dat hij geheugenproblemen heeft omwille van zijn medische problemen of omwille van de trauma's die hij zou meedragen.

Verzoeker bekritiseert vervolgens volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Uw vader zou volgens u enkele maanden gewerkt hebben voor de Amerikanen (CGVS, p. 12). Eerst en vooral is het merkwaardig dat u hier niets over vermeldt tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (neergeschreven door een medewerker van de DVZ in de CGVS-vragenlijst, dd. 3 augustus 2022, vraag 5). Bovendien zijn uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS hierover behoorlijk beperkt. Zo weet u om te beginnen niet of uw vader gestudeerd had, u stelt enkel dat het zou kunnen dat hij tot de 6e of 7e graad naar school ging (CGVS, p. 14). Ook weet u niet wie zijn baas of overste was (CGVS, p. 13). Naast de namen van twee dorpelingen weet u ook niet wie zijn collega's waren (CGVS, p. 13). U weet niet hoe zijn uniform eruitzag en op de vraag of hij een wapen gebruikte tijdens zijn werk stelt u heel algemeen dat hij 'alles' had maar dat u geen informatie daarover heeft (CGVS, p. 15). Verder kan u geen informatie geven over de Amerikaanse basis waar hij werkte, u weet enkel de naam en dat deze in Ghazni lag (CGVS, p. 14). Evenwel weet u niet hoe ver Ghazni van uw huis ligt omdat u er nooit naartoe bent gegaan (CGVS, p. 14). Ook weet u niet hoe vaak uw vader naar huis kwam toen hij daar aan het werk was (CGVS, p. 14). Uw verklaring voor uw beperkte kennis is telkens het feit dat u nog heel klein was toen uw vader deze job uitoefende (CGVS, p. 13-14). U verklaart bovendien dat uw vader u nooit iets heeft verteld over zijn werk bij de Amerikanen omdat u nog een kind was, en hij bang was dat de informatie op een verkeerde plaats zou terechtkomen en de taliban het zo te weten zouden komen (CGVS, p. 14). Er dient te worden opgemerkt dat de informatie waarnaar werd gepeild gekarakteriseerd kan worden als basisinformatie. Zelfs indien u op het moment dat uw vader deze job uitoefende nog te jong zou zijn geweest om hiervan op de hoogte te zijn, kan worden aangenomen dat uw vader u hierover later, wanneer u ouder was, wel iets zou vertellen, zeker gelet op het risicovolle karakter van een job bij de Amerikanen ten opzichte van de taliban en de mogelijke gevolgen daarvan voor u. U verklaart dat uw vader slechts een paar maanden voor uw vertrek uit Afghanistan stierf, hetgeen impliceert dat u uw vader nog heeft gekend als jongvolwassene (CGVS, p. 15). U hebt dus nog alle kans gehad om hierover met elkaar te spreken. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, antwoordt u echter dat uw vader u zelfs toen u ouder was geen informatie heeft gegeven (CGVS, p. 15). Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen en kan niet volstaan als verklaring voor uw onwetendheid.

Daarnaast verklaart u dat uw vader drie à vier maanden voor hij stierf ging werken voor de Arbaki's in de controlepost Mula Sep in Arghaeh (CGVS, p. 12 & 15). Ook over deze tewerkstelling kan u maar weinig informatie geven. U heeft moeite het begin van deze tewerkstelling te situeren in de tijd, het enige dat u kan zeggen is dat uw vader hier drie à vier maanden werkte alvorens hij overleed (CGVS, p. 15). Later stelt u evenwel dat u niet weet hoelang uw vader voor de Arbaki's werkte, vier maanden of twee maanden (CGVS, p. 15). Dit is merkwaardig, aangezien deze tewerkstelling nog recent plaatsvond. U weet verder niet wat uw vader er exact deed, u verklaart enkel dat hij altijd in de controlepost was en soms naar buiten moest gaan om de band te controleren en wagencontrole te doen (CGVS, p. 16). Deze omschrijving is dan weer vaag en nietszeggend. Op de vraag wat voor uniform uw vader droeg antwoordt u dat u hem nooit in uniform hebt gezien maar dat hij soms een grijs uniform droeg en soms een politie-uniform (CGVS, p. 16). Ook in dit antwoord ontbreekt het aan gepersonaliseerde details, het blijft bij een zeer generieke omschrijving. U kan ook niet zeggen wat voor wapen uw vader gebruikt zou hebben (CGVS, p.18). Verder weet u niet hoeveel mensen er in het checkpoint werkten (CGVS, p. 17). U kan ook geen informatie geven over de collega's van uw vader (CGVS, p. 18). U verklaart dat uw vader u geen informatie gaf over zijn werk maar u altijd aanraadt om u op uw studies te focussen (CGVS, p. 16). Dit is tevens uw antwoord op de vraag of u hem er dan niet naar vroeg (CGVS, p. 16). Er kan worden verwacht dat u als jongvolwassene op zijn minst op de hoogte was van de basisinformatie rond het werk van uw vader bij de Arbaki's, opnieuw gelet op het risico gekoppeld aan de uitoefening van een dergelijk beroep, ook voor jullie als gezinsleden. Bovendien kunnen uw studies bezwaarlijk als een verschoning worden aanzien, gelet op uw eigen verklaringen dat u slechts 5 jaar naar school bent geweest, en dit vanaf uw 5 jaar. Dit zou betekenen dat u op uw 11 à 12 jaar niet meer naar school ging en u dus ook bezwaarlijk bezig kon zijn met uw studies (CGVS, p. 5). U voegt hier later wel aan toe dat de school gedurende 2 à 3 jaar noodgedwongen dicht moest blijven wegens de aanwezigheid van Daesh in jullie regio, echter zegt u dan ineens dat uw laatste schooldag te situeren valt ongeveer een week voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6). U legt aldus evenmin coherente verklaringen af aangaande uw exacte schoolloopbaan, laat staan dat uw schooltijd als excuus zou kunnen worden aangewend om uw gebrek aan informatie aangaande de militaire loopbaan van uw vader te kunnen verklaren."

Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen consequent waren met betrekking tot het jaar dat zijn vader is overleden en dat de controlepost waar zijn vader werkte 45 tot 50 minuten stappen verwijderd was van hun huis. Ook het feit dat zijn vader hem nooit veel informatie gaf, herhaalde verzoeker voor de verschillende instanties. Evenwel stelt de CGVS op goede gronden vast dat de informatie over de werkzaamheden van zijn vader waarnaar werd gepeild basisinformatie betrof. Dat zijn vader hem niet veel vertelde omdat hij jong was biedt geen verklaring voor zijn gebrek aan kennis. De CGVS kan worden gevolgd waar hij stelt: "Zelfs indien u op het moment dat uw vader deze job uitoefende nog te jong zou zijn geweest om hiervan op de hoogte te zijn, kan worden aangenomen dat uw vader u hierover later, wanneer u ouder was, wel iets zou vertellen, zeker gelet op het risicovolle karakter van een job bij de Amerikanen ten opzichte van de taliban en de mogelijke gevolgen daarvan voor u. U verklaart dat uw vader slechts een paar maanden voor uw vertrek uit Afghanistan stierf, hetgeen impliceert dat u uw vader nog heeft gekend als jongvolwassene (CGVS, p. 15). U hebt dus nog alle kans gehad om hierover met elkaar te spreken."

Verzoeker bekritiseert vervolgens volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd omwille van uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de situatie van uw broer H. A.. Tijdens uw intakegesprek als niet-begeleide minderjarige bij de DVZ op 15 april 2022 verklaart u dat u Afghanistan verliet omdat uw vader en uw broer voor de lokale politie werkten en beiden vermoord werden door de taliban (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", p. 4). Later, tijdens uw tweede interview bij de DVZ op 3 augustus 2022 verklaart u echter dat uw broer H. A. lid was van het nationale leger en dat hij samen met u Afghanistan verliet (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 februari 2023 dan weer verklaart u initieel dat uw broer H. A. zich nog steeds in Afghanistan bevindt, samen met de rest van uw familie (CGVS, p. 6). Later tijdens het onderhoud stelt u echter dat u samen met uw broer H. A. Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 9). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, biedt u hier geen verklaring voor, maar stelt u enkel dat u dacht dat het CGVS al op de hoogte was en dat u dacht dat er bij de eerdere vragen alleen werd gevraagd naar de situatie van de andere broers (CGVS, p. 9). Dit is evenwel geen afdoende verklaring. Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud tevens wordt gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring tijdens uw intakegesprek bij de DVZ en uw latere interview bij de DVZ, kan u ook hier geen andere verklaring bieden dan het feit dat u twee dagen buiten had geslapen en moe was, en dat u werd aangeraden om gewoon informatie te geven en later meer uitgebreide verklaringen af te leggen (CGVS, p. 27). Ook dit is geen afdoende verklaring voor een dermate ernstige tegenstrijdigheid. Het al dan niet in leven zijn van uw broer is belangrijk genoeg om u zich hier niet over te vergissen."

In het verslag fiche "Mineur Etranger Non Accompagné" van 15 april 2022 op pagina 4, kan worden gelezen dat verzoeker verklaarde dat zijn vader en broer voor de lokale politie werkten en beiden vermoord werden door de taliban. Tijdens het tweede interview op de DVZ verklaarde verzoeker dat hij Afghanistan samen met

zijn broer verliet (vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarentegen verklaart verzoeker dat zijn oudere broer H.A. en zijn andere broers en zussen nog in Afghanistan wonen, met name in hun ouderlijk huis in het dorp Sormai (gehoorverslag CGVS, p. 6). Vervolgens verklaarde verzoeker op een later moment dat hij samen met zijn broer H.A. uit Afghanistan is vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen niet weerleggen door louter te stellen dat zijn verklaringen wél overeenstemmen. Dat hij niet veel documenten kan voorleggen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder bekritiseert verzoeker volgende motieven in de bestreden beslissing:

De vaststelling dat u twijfelachtige verklaringen aflegt betreffende de werkzaamheden van uw broer, ondermijnen andermaal uw geloofwaardigheid alsook de oprechtheid van uw verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban aan uw broer en uw daaraan gekoppelde vrees. U verklaart dat de taliban vroegen dat uw broer zou stoppen met zijn job en zich aan hen zou overleveren (CGVS, p. 12). Als hij dit niet zou doen, zouden zij uw hele familie doden (CGVS, p. 12). Uw broer ontving hier brieven over, zo stelt u (CGVS, p. 24). U verklaart evenwel dat u de dreigbrieven nooit gelezen hebt (CGVS, p. 25). Op de vraag waarom u de brieven nooit gelezen hebt, antwoordt u dat het handschrift van die mensen onleesbaar is (CGVS, p. 25). U verklaart hierop dat de malik de brieven voorlas en u en uw familie vertelde dat ze aan uw broer vroegen om zich aan hen over te leveren of iets anders te kiezen (CGVS, p. 25). Wanneer u dan wordt gevraagd wat u bedoelt met 'iets anders kiezen', stelt u dat er geen andere weg was en dat als u en uw broer zich hadden aangemeld, ze u gedood zouden hebben (CGVS, p. 25). Dit lijkt een merkwaardige tegenstrijdigheid. Daarnaast weet u aanvankelijk niet hoeveel brieven uw broer exact kreeg (CGVS, p. 25). U stelt twee of drie, maar kan eerst niet duidelijk zijn of het er twee dan wel drie waren (CGVS, p. 25). Men mag verwachten dat u het exacte aantal wel direct zou weten te zeggen, gezien de ernst van deze brieven. Later, wanneer er verder wordt doorgevraagd op de brieven, heeft u het dan toch ineens over drie stuks. Ook de manier waarop deze brieven aan uw familie werden afgeleverd, lijkt omslachtig. Eén brief werd aan de voorkant van uw huis achtergelaten, één werd aan de malik gegeven en één werd aan de mullah van de moskee gegeven. Men kan zich de vraag stellen waarom de taliban al deze overbodige moeite deed om de brieven af te leveren via tussenpersonen in plaats van ze gewoon rechtstreeks aan uw familie te overhandigen. Hun werkwijze houdt geen steek. U weet bovendien niet wanneer de eerste brief werd geleverd, noch hoeveel tijd er tussen de brieven zat (CGVS, p. 25). De reactie van uw broer en van u en de rest van uw familie op deze brieven ondermijnt bovendien nog verder de ongeloofwaardigheid ervan. Toen de malik uw broer belde over de eerste brief kwam uw broer niet naar huis, sterker nog, hij nam het niet serieus (CGVS, p. 25). U stelt letterlijk dat uw broer de bedreiging pas na de derde brief serieus nam (CGVS, p. 25-26). Dat uw broer dergelijk dreigement van de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan op dat moment, niet serieus zou nemen is niet logisch te noemen. Bovendien kwam uw broer na de derde brief dan naar huis, waar hij nog anderhalve week verbleef vooraleer jullie beiden zijn vertrokken (CGVS, p. 26). Dit getuigt niet van enige voorzichtigheid, gelet op het feit dat de taliban hem er dan gewoon had kunnen vinden. Wanneer u wordt gevraagd of het daarom niet gevaarlijk was, stelt u dat de taliban uw huis niet wilden binnenvallen en dat ze niet afwisten van de aanwezigheid van uw broer (CGVS, p. 26). Dit lijkt evenwel slechts een zwakke geruststelling, gelet op het feit dat het leven van uw broer, alsook de levens van u en uw familie, op het spel stonden. Ook uw eigen gedrag getuigt van weinig angst. In de periode tussen het ontvangen van de brieven en uw eigenlijke vertrek ging u gewoon naar school en naar de madrasa, zo stelt u (CGVS, p. 26). Bovendien is het wel hoogst opmerkelijk dat de taliban 'schrik' zou hebben om uw woning binnen te vallen; dat zij jullie woning bewust zou ontzien valt moeilijk te rijmen met de hardhandigheid en nietsontziendheid waarmee zij doorgaans te werk gaan."

En:

"Wat betreft uw eigen problemen, stoelt u uw vrees voor terugkeer, met name op de vrees dat de taliban u zullen doden, op het feit dat de taliban uw vader hebben gedood en dat ze uw broer H. A. hebben geprobeerd te doden (CGVS, p. 28). Aangezien weinig of geen geloof kan worden gehecht aan de beroepsactiviteiten en de daaruit voortvloeiende problemen van uw vader, noch aan die van uw broer, kunnen bijgevolg ook geen problemen in uw hoofde worden vastgesteld. U werd bovendien nooit rechtstreeks door de taliban bedreigd (CGVS, p. 26). Ook dient te worden opgemerkt dat de rest van uw familie nog steeds in jullie huis in Afghanistan woont en dat het goed gaat met hen; wat problemen met de taliban dan ook weer tegenspreekt (CGVS, p. 6-7)."

Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen over de bedreigingen van de taliban dezelfde waren op de DVZ als op het CGVS biedt hij geen verklaring voor de vele ongerijmdheden in de door hem afgelegde verklaringen. Zo heeft hij nooit de dreigbrieven gelezen en weet hij niet exact hoeveel dreigbrieven zijn broer heeft ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 25). De werkwijze van de taliban om de brieven via tussenpersonen af te geven (gehoorverslag CGVS, p. 25) lijkt omslachtig. Dat verzoeker niet weet wanneer de eerste brief werd geleverd of hoeveel tijd er tussen de brieven zat (gehoorverslag CGVS, p. 25). Dat de taliban schrik zou hebben om hun ouderlijk huis binnen te vallen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ook verzoekers gedrag getuigt

van weinig angst aangezien hij in de periode tussen het ontvangen van de brieven en zijn vertrek uit Afghanistan gewoon naar school en naar de madrassa ging (gehoorverslag CGVS, p. 26). Verzoeker werd tenslotte nooit rechtstreeks bedreigd door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 26) en zijn familie woont nog steeds in het ouderlijk huis. Verzoeker verklaarde bovendien dat het goed gaat met hen (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). De CGVS kan aldus worden gevolgd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de CGVS bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.3.3. In de mate verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd kan het volgende worden opgemerkt.

Bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel, zijn van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen. Zoals gebleken is uit de beoordeling van verzoekers asielrelaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas, met name dat hij wordt vervolgd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en broer bij het voormalige nationale leger. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zou behoren tot een risicogroep die in geval van terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

Verzoekers leeftijd wordt op 2 mei 2022 geschat op 20,8 jaar. Hij is vertrokken uit Afghanistan 2021 (gehoorverslag CGVS, p. 8) en was bijgevolg ongeveer 18 à 19 jaar oud. Hij heeft tot zijn vertrek in zijn geboortedorp gewoond in het dorp Sormai, district Khogyani in de provincie Nagarhar (gehoorverslag CGVS p. 6). Hij woonde in het ouderlijke huis, samen met zijn moeder, broers en zussen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker is ongeveer 6 jaar naar school gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker heeft aldus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker 4 jaar in België, maar deze duur weegt geenszins op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt geen (actuele) stukken bij die zijn 'verwestering' zou kunnen aantonen. De Raad merkt op dat uit verzoekers eventuele actieve deelname aan het maatschappelijke leven in België niet kan worden afgeleid dat zijn eventuele westerse gedragingen elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier eventueel tewerkgesteld is, is uitermate lovenswaardig, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nog steeds moslim te zijn en praktiserend (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker heeft zijn ganse jeugd in Afghanistan doorgebracht en uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, ondanks de rurale context waaruit hij beweert afkomstig te zijn. Hij toont immers niet aan dat hij een opvallend profiel zou hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn eventuele voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

6.3.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de eventuele vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
“§ 1. *De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een ‘reëel risico’ loopt. Het begrip ‘reëel risico’ wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip ‘ernstige schade’ door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijks of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: "*Country focus*", januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort.

Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: "*Country focus*", januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: "*Country focus*", januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: "*Country focus*", januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat

verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïndiceerd of dat hij behoort tot een groep van geïndiceerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïndiceerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP.

Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer

kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen. ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen.

ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde *'Pakistaanse taliban'* (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan - Country Focus"* van januari 2026 nog steeds actueel.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN